

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg J. F. Kennedyja 11

Poslovni broj: P-2878/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Ivani Manestar, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatske ceste d.o.o., Zagreb, Vončinina 3, OIB: 55545787885, protiv tuženika Županijske ceste Zagrebačke županije d.o.o., Donja Zelina, Gorčica, Zagrebačka cesta 44A, OIB: 86962125052, kojeg zastupa Tomislav Valičević, odvjetnik u Zagrebu, Ilica 36, radi isplate, nakon glavne rasprave zaključene 17. ožujka 2026. u prisutnosti punomoćnika po zaposlenju tužitelja Vatroslava Težulata i punomoćnika tuženika, dana 30. travnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 42.192,70 EUR s zateznim kamatama od 6. rujna 2023. do isplate, po stopi koja se određuje za razdoblje do 29. prosinca 2023., za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 8 postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. do isplate, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za 8 postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka s zateznim kamatama od 30. travnja 2026. do isplate, kao neosnovan.

III. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 2.500,00 EUR, s zateznim kamatama od 30. travnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. U tužbi se navodi da je pravomoćnom presudom Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Pn-453/2024 od 25. listopada 2024. (djelomično potvrđenom presudom Županijskog suda u Rijeci, GŽ-1861/2024 od 22. siječnja 2025.), utvrđeno da ovdje tužitelj, a u navedenom postupku tuženik, nije pravilno održavao cestu u zimskom razdoblju 2010., što je dovelo do toga da je uslijed poledice i snijega na kolniku na cesti D1 u mjestu Pavučnjak, kod kućnog broja 108, dana 10. veljače 2010., Ivan Čondrić izgubio nadzor nad vozilom i sletio u jarak, kojom prilikom je njegova supruga preminula, čime je pretrpio štetu, koju mu je bio dužan nadoknaditi ovdje tužitelj, tako da je navedenom presudom naloženo ovdje tužitelju isplatiti Ivanu Čondriću iznos od 14.493,31 EUR s zateznim kamatama od 14. lipnja 2012. do isplate i troškove parničnog postupka u iznosu od 286,68 EUR s zateznim kamatama od 25. listopada 2024. do isplate. U navedenom postupku naknade štete da je ovdje tuženik obaviješten o parnici, slijedom čega da je u odnosu na njega nastupio intervencijski efekt pa da on više ne može osporavati činjenična i pravna utvrđenja suda iz te parnice. Ivan Čondrić da je temeljem pravomoćne i ovršne presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu pokrenuo protiv ovdje tužitelja izvansudski postupak izravne naplate tijekom kojeg da je od tužitelja naplaćeno 42.192,70 EUR. Tužitelj smatra da ima pravo regresno naplatiti navedeni iznos od tuženika. Ovo stoga, što tužitelj ne obavlja poslove održavanja cesta samostalno, već po pravnoj ili fizičkoj osobi registriranoj i specijaliziranoj za obavljanje tih poslova (čl. 24. nekadašnjeg Zakona o javnim cestama /Narodne novine, broj: 180/2004., 82/2006., 138/2006., 146/2008., 152/2008., 38/2009., 124/2009., 153/2009., 73/2010., dalje u tekstu: ZJC/04/). Po toj osnovi da je tužitelj sklopio s zajednicom ponuditelja dana 31. prosinca 2009. Ugovor o izvođenju radova redovitog održavanja i zaštite cesta na području Republike Hrvatske za 2010. (dalje u tekstu: Ugovor o održavanju cesta). Tim Ugovorom o održavanju cesta da se je svaki pojedini izvođač obvezao da će ugovorene radove obavljati sukladno ugovoru, zakonima i drugim propisima koji uređuju to područje te da će državne ceste održavati tako da odgovaraju njihovoj namjeni te zahtjevima sigurnosti prometa u skladu s odredbama Zakona o cestama, Zakona o sigurnosti prometa na cestama i drugih zakona koji uređuju pitanje sigurnosti prometa na cestama, s time da se pod redovnim održavanjem cesta u zimskom periodu (tzv. zimska služba) podrazumijevaju radovi za održavanje prohodnosti cesta i sigurno odvijanje prometa po istima (čl. 2. st. 3., čl. 23. st. 1. i 2. i čl. 31. st. 1. Ugovora o održavanju cesta). Također, da je ugovoreno da će izvođač "obeštetiti" naručitelja za svaku štetu, gubitak i troškove, uključujući i troškove odvjetnika i sudske pristojbe, koji nastanu zbog tjelesne ozljede, bolesti ili smrti bilo koje osobe te štete na imovini, uslijed izvođenja radova iz tog ugovora (čl. 60. st. 1. Ugovora o izvođenju radova). Budući da je do štete u konkretnom slučaju došlo zbog nepravilnog obavljanja poslova zimske službe, koji poslovi su bili povjereni tuženiku, tužitelj zaključuje da je do štete došlo uslijed neizvršavanja ugovornih obveza tuženika. Tužitelj smatra da on i tuženik odgovaraju solidarno za štetu koja nastane sudionicima u prometu, temeljem odredbe čl. 1108. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022., 145/2023., 155/2023., dalje u tekstu: ZOO), slijedom čega od njega regresno potražuje isplatu iznosa od 42.192,70 EUR s zateznim kamatama od dana kada je njemu taj iznos naplaćen, 6. rujna 2023., do isplate, po stopi koja se obračunava sukladno odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a u dijelu koji se odnosi na potraživanja proizašla iz trgovačkih ugovora.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da u parnici Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Pn-453/2024 (ranijeg broja Pn-384/2013) nije sudjelovao kao umješač, niti je o vođenju te parnice bio pravovremeno obaviješten. Ovo stoga, što je o istoj obaviješten tek 17. lipnja 2019., pred donošenje prvostupanjske presude, iako je ta parnica pokrenuta još 30. siječnja 2013. Stoga da presuda koja je donesena u tom postupku naknade štete nema u odnosu na njega intervencijski efekt. Nadalje, da tražbine naknade štete zbog povrede ugovorne obveze zastarijevaju u roku od 3 godine računavši od nastanka štetnog događaja, koji rok da je istekao još u 2013., prije nego li je tuženik obaviješten o gore navedenoj parnici. Naposljetku, tuženik tvrdi da je ispunio sve svoje ugovorne obveze prema tužitelju sukladno Ugovoru o održavanju cesta te mu je upravo zato tužitelj 27. kolovoza 2012. izdao potvrdu o zadovoljavajućem izvršenju ugovora. Stoga da je za tužitelja nastupila prekluzija prava po osnovi navodnih nedostataka u izvedenim radovima, u smislu odredbe čl. 604., 605. i 606. ZOO-a pa tako i prava na naknadu štete. Tuženik navode da je radove bio dužan izvesti prema vrsti i količinama koje su bile ugovorene, a ne prema standardu kojeg propisuje zakon i ostali propisi. Dakle, da tuženik odgovara tužitelju za ispunjenje ugovornih obveza, a ne odgovara trećima za stanje cesta. Pojašnjava da je na dan štetnog događaja, 10. veljače 2010., bio proglašen treći stupanj pripravnosti, za koji je bilo ugovoreno posipavanje kolnika solju i čišćenje snijega ralicom pet puta tijekom razdoblja od 24 sata, što da je u konkretnom slučaju i učinjeno te je tog dana tuženikov kooperant Darko Pavković proveo posipavanje i raljenje pet puta koje je dovršeno u 4,50, 6,50, 11,40, 19,10 i 23,15 sati. Tuženik da je izveo sve radove koji su bili predviđeni Planom zimske službe i to osiguranje soli, sipine, mehanizacije, ljudstva i ostalog te postavljanje prometne signalizacije na kritičnim mjestima (klizav kolnik), obvezna upotreba zimske opreme, poledica i ostali), a što da je sve vidljivo u Dnevniku zimske službe, kojeg je ovjerio nadzorni inženjer tužitelja. Stoga da je time ispunio sve svoje ugovorne obveze prema tužitelju pa ne postoji osnova za njegovu odštetnu/regresnu odgovornost prema tužitelju.

3. Tijekom dokaznog postupka pročitani su presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Pn-453/2024-83 od 25. listopada 2024. (list 5. – 14. spisa), presuda Županijskog suda u Rijeci, Gž-1861/2024-3 od 22. siječnja 2025. (list 15. – 21. spisa), zapisnik s ročišta Općinskog građanskog suda u Zagrebu, u postupku Pn-384/2013 od 18. listopada 2019. (list 22. – 23. spisa), obavijest FINA-e s zahtjevom za izravnu naplatu (list 24. – 27. spisa), izvadak prometa po žiro računu tužitelja (list 28. spisa), Ugovor o izvođenju radova redovitog održavanja i zaštite državnih cesta na području Republike Hrvatske za 2010. sklopljen 31. prosinca 2009. između tužitelja kao naručitelja i zajednice ponuditelja, među kojima se nalazi i tuženik (list 29. – 47. spisa, dalje u tekstu: Ugovor o održavanju cesta), potvrda o zadovoljavajućem izvršenju ugovora potpisana od strane tužitelja 27. kolovoza 2012. (list 75. spisa) i dnevnik zimske službe od 10. veljače 2010. (list 76. – 77. spisa).

4. Ocjenom izvedenih dokaza, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/2019., 80/2022., dalje u tekstu: ZPP), sud je zaključio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

5. Predmet spora jest regresni zahtjev tužitelja za naknadu štete koju je isplatio korisniku državne ceste Ivanu Čondriću, koja mu je nastala uslijed izlijetanja njegova vozila zbog neadekvatno očišćenog kolnika od snijega i leda, za čije je čišćenje i održavanje bio zadužen tuženik.

6. Među strankama je nesporno da je tuženik temeljem Ugovora o održavanju cesta bio dužan u 2010. održavati cestu na kojoj je došlo do izlijetanja vozila Ivana Čondrića, dakle, da je u okviru zimske službe bio dužan čistiti kolnik te ceste od snijega i leda.

7. Nesporno je da je vozilo Ivana Čondrića izletjelo s ceste te da mu je nastala šteta, naknadu koje je potraživao od ovdje tužitelja te mu je ista i dosuđena pravomoćnom presudom Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Pn-453/2024-83 od 25. listopada 2024., a naplaćena je prije toga, u postupku izravne naplate prethodne presude tog suda, Pn-384/2013-5 od 27. svibnja 2020., dana 5. rujna 2023., u ukupnom iznosu od 42.192,70 EUR.

8. Naposljetku, nesporno je da je tuženik obaviješten o vođenju parnice Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Pn-384/2013 (kasnijeg poslovnog broja Pn-453/2024) dana 17. lipnja 2019.

9. Sporno je djeluje li presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Pn-453/2024-83 od 25. listopada 2024., i prema tuženiku, koji u tom postupku nije sudjelovao, ali je o istom obaviješten, u smislu odredbe čl. 211. i čl. 208.a ZPP-a.

10. Osim toga, sporno je da li je nastupila prekluzija prava na naknadu štete, u smislu odredaba ZOO-a koje uređuju ugovor o djelu, je li nastupila zastara tražbine na naknadu štete te postoje li pretpostavke za odgovornost tuženika za naknadu štete, s obzirom na tvrdnju tuženika da je uredno ispunio sve svoje ugovorne obveze održavanja državne ceste.

11. U odnosu na intervencijski efekt

12. Prema odredbi čl. 208.a st. 1. ZPP-a umješlač ne može u odnosu na stranku kojoj se bio pridružio u prethodnom postupku tvrditi da spor, onako kako je tijekom toga postupka izložen sudu, nije pravilno riješen. Njegov prigovor istaknut u novoj parnici, da je stranka kojoj se bio pridružio pogrešno vodila spor, može biti prihvaćen samo utoliko ukoliko je on s obzirom na stanje spora u vrijeme svoga stupanja u prethodnu parnicu ili izjavama i radnjama te stranke bio spriječen poduzeti radnje koje bi dovele do povoljnijeg ishoda spora, odnosno ako takve radnje, za mogućnost čijega poduzimanja on nije znao, sama stranka nije poduzela namjerno ili iz grube nepažnje.

13. Ta odredba se na odgovarajući se način primjenjuje i na treću osobu obaviještenu o parnici, u smislu odredbe čl. 211. ZPP-a (čl. 208.a st. 2. ZPP-a).

14. Prema odredbi čl. 211. st. 1. ZPP-a ako tužitelj ili tuženik trebaju treću osobu obavijestiti o otpočetoj parnici, da bi se time zasnovao stanoviti građanskopravni učinak, oni mogu, sve dok se parnica pravomoćno ne dovrši, to učiniti podneskom preko parničnog suda, u kojem će navesti razlog obavijesti i u kakvu se stanju nalazi parnica.

15. Tuženik je obaviješten o parnici Općinskog građanskog suda, Pn-384/2013 (kasnijeg poslovnog broja Pn-453/2024) dana 17. lipnja 2019.

16. Tada u tom postupku još nije bila zaključena glavna rasprava, a kako je taj postupak pokrenut 30. siječnja 2013. (podatak utvrđen uvidom u e-spis za taj predmet), to se na isti nisu primjenjivale odredbe Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 25/2013.) o obvezi provođenja prethodnog postupka u sporovima velike vrijednosti, slijedom čega nije postojala prekluzija u iznošenju novota sve do zaključenja glavne rasprave.

17. Dakle, u trenutku kada je tuženik obaviješten u navedenoj parnici općinskog suda, isti je mogao iznositi nove činjenične navode i predlagati nove dokaze ako je to smatrao potrebnim.

18. Međutim, tuženik to očito nije smatrao potrebnim, jer se u taj postupak nije uključio kao umješlač, a niti u ovoj parnici ističe da je tužitelj Hrvatske ceste d.o.o. pogrešno vodio taj spor pred općinskim sudom.

19. Stoga je tuženik vezan pravnim i činjeničnim utvrđenjima suda iz te parnice za naknadu štete, dakle, presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Pn-453/2024-83 od 25. listopada 2024., ima u odnosu na tuženika intervencijski efekt.

20. U odnosu na (regresnu/odštetnu) odgovornost tuženika

21. U parnici Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Pn-453/2024, nije utvrđivana tuženikova ugovorna odgovornost za naknadu štete prema tužitelju zbog povrede Ugovora o održavanju cesta, već tužiteljeva zakonska odgovornost za naknadu štete prema korisnicima državne ceste kojom tužitelj po zakonu upravlja i koju tužitelj po zakonu održava.

22. Tako je Općinski građanski sud u Zagrebu, u presudi Pn-453/2024 od 25. listopada 2024., naveo da tuženik (Hrvatske ceste d.o.o.) nije dostavio ophodarski dnevnik sa svim relevantnim podacima iz kojih bi sud mogao iščitati da do nastanaka prometne nezgode, 10. veljače 2010. oko 14,00 sati, objektivno nije mogao ukloniti snijeg i led, iako je, u radnom nalogu za taj dan zabilježeno da ima poledice, snijega i novog snijega, a temperatura se je kretala između -1 i -3 stupnjeva, pri čemu da su svi svjedoci i oštećenik Ivan Čondrić naveli da snijeg nije bio uklonjen, da je bilo leda, da su uvjeti bili jako teški te se i u policijskom zapisniku o očevidu navodi "razgrnuti snijeg, klizavo". Jedino da je iz iskaza policijske službenice proizlazilo da je bilo vidljivo da je ralica prošla prije dolaska policije na očevid, ali da je nakon početka očevida snijeg počeo još jače padati. Time je općinski sud smatrao da je utvrđeno da tuženik (Hrvatske ceste d.o.o.) nije postupio sukladno odredbama čl. 23. i čl. 55. ZJC-a/04 prema kojima je bio dužan održavati javnu cestu na način da se njome može sigurno i neometano prometovati i o tome obavijestiti javnost. Taj propust tuženika (Hrvatske ceste d.o.o.), koji se je odražavao u neočišćenom snijegu i ledu na kolniku, da je pridonio izlijetanju vozila Ivana Čondrića s državne ceste u omjeru od 50%, dok je u preostalom dijelu izlijetanju vozila pridonijelo otpadanje leda s teretnog vozila koje se je kretalo ispred Čondrićevog vozila, zbog čega je Ivan Čondrić izgubio kontrolu nad vozilom pokušavajući izbjeći nalet na led koji je otpao s teretnog vozila.

23. Tužitelj, Hrvatske ceste d.o.o., kao društvo koje upravlja, gradi, rekonstruira i održava državne ceste (čl. 55. st. 1. ZJC-a), odgovara sudionicima prometa, kao korisnicima državne ceste, za štetu koja im nastane zbog nepravilnog upravljanja ili održavanja javne ceste.

24. Iako tužitelj ne izvodi samostalno radove građenja, rekonstrukcije i održavanja državnih cesta, već te radove povjerava pravnoj ili fizičkoj osobi registriranoj, specijaliziranoj i opremljenoj za te poslove (čl. 24. st. 1., 2. i 3. ZJC-a/04), koja je dužna iste obavljati prema pravilima struke i sukladno mjerodavnim propisima, ta osoba je dužna obavljati samo onu vrstu radova, u onom opsegu i onom dinamikom kako je to ugovoreno s tužiteljem.

25. Tako je i tuženik bio dužan u okviru ugovorenih radova održavanja državne ceste D1 u 2010. u zimskim uvjetima provesti one radove zimske službe i onom dinamikom kako je to bilo ugovoreno Ugovorom o održavanju cesta.

26. Odredbom čl. 31. Ugovora o održavanju cesta ugovoreno je da se pod redovitim radovima održavanja cesta u zimskom razdoblju (tzv. zimska služba) razumijevaju radovi neophodni za održavanje prohodnosti cesta iz tog ugovora i sigurnog odvijanja prometa na njima (st. 1.). Nadalje, ugovoreno je da se izvođač (tuženik) obvezuje obaviti sve radove na redovitom održavanju cesta u zimskom razdoblju prema posebnom operativnom programu radova kojeg, na njegov prijedlog, donosi naručitelj (tužitelj) (st. 2.). Izvođač (tuženik) se obvezuje uspostaviti optimalnu organizaciju rada, ovisno o klimatskim uvjetima na određenom području, koja će osigurati uspješno obavljanje radova iz Operativnog programa (stavak 3. i 4.). U slučaju da izvođač (tuženik) ne obavi sve radove iz tog članka u previđenom roku ili ih uopće ne obavi bez opravdanog razloga te se zbog toga cesta mora zatvoriti za promet svih ili pojedinih kategorija vozila ili se zbog tog dogodi prometna nesreća, izvođač će snositi nematerijalnu i materijalnu štetu izazvanu korisniku ceste (st. 6.).

27. Dakle, tuženik je bio dužan obavljati radove održavanja državnih cesta u zimskim uvjetima prema operativnom programu radova kojeg je donio tužitelj.

28. Tuženik tvrdi da je tako i postupio, a tužitelj to ne osporava.

29. Tako tuženik navodi, a tužitelj ne osporava, da je na dan predmetne prometne nezgode, 10. veljače 2010., bio proglašen treći stupanj pripravnosti, za koji je bilo ugovoreno posipavanje kolnika solju i čišćenje snijega ralicom pet puta tijekom razdoblja od 24 sata, što da je u konkretnom slučaju i učinjeno te je tog dana tuženikov kooperant Darko Pavković proveo posipavanje i raljenje pet puta koje je dovršeno u 4,50, 6,50, 11,40, 19,10 i 23,15 sati. Tuženik navodi da je izveo sve radove koji su bili predviđeni Planom zimske službe i to osiguranje soli, sipine, mehanizacije, ljudstva i ostalog te postavljanje prometne signalizacije na kritičnim mjestima (klizav kolnik), obvezna upotreba zimske opreme, poledica i ostali), a što da je sve vidljivo u Dnevniku zimske službe, kojeg je ovjerio nadzorni inženjer tužitelja.

30. Dakle, tužitelj je odgovoran korisniku državne ceste Ivanu Čondriću za nastalu štetu zato što u prethodno vođenoj parnici nije dokazao da objektivno nije mogao očistiti kolnik ceste od snijega i leda, dok tuženik može tužitelju odgovarati samo ako

nije poduzeo one radnje čišćenja kolnika od snijega i leda koje su bile ugovorene ili ako iste nije izveo prema pravilima struke te propisanim standardima.

31. S obzirom da je tuženik postupio u svemu kako je ugovoreno, to ne može postojati njegova ugovorna odgovornost za naknadu štete tužitelju.

32. Tužitelj se poziva na odredbu čl. 1108. ZOO-a prema kojoj naručitelj i izvođač radova na nekretnini solidarno odgovaraju trećoj osobi za štetu koja joj nastane u vezi s izvođenjem tih radova.

33. Sve i kada bi se ta odredba mogla primijeniti u konkretnom slučaju, što znači da bi korisnici državne ceste mogli zahtijevati naknadu štete koja im nastane zbog propusta u održavanju te ceste, solidarno od tužitelja kao naručitelja tih radova i tuženika kao izvođača, ta odredba ne rješava međusobni regresni odnos tih solidarnih dužnika, već njihov odnos regulira odredba čl. 1109. ZOO-a.

34. Prema toj odredbi solidarni dužnik koji isplati više nego što iznosi njegov udio u šteti može zahtijevati od svakog od ostalih dužnika da mu naknadi ono što je platio za njega. Koliko iznosi udio svakoga pojedinog dužnika, sud određuje s obzirom na težinu njegove krivnje i težinu posljedica koje su proistekle iz njegova djelovanja, odnosno propuštanja. Ako se udjeli dužnika ne mogu utvrditi, na svakog pada jednak dio, osim ako pravičnost zahtijeva da se u konkretnom slučaju drukčije odluči (čl. 1109. ZOO-a).

35. U konkretnom slučaju, s obzirom da je odnos tužitelja i tuženika odnos iz ugovora o djelu, u smislu odredbe čl. 590. ZOO-a, a da tuženik nije povrijedio taj ugovor, štoviše, izveo je sve ugovorene radove održavanja državne ceste D1 u zimskim uvjetima, u ugovorenoj dinamici i na ugovoreni način te sukladno propisanim standardima, to ne postoji krivnja tuženika za izlijetanje vozila Ivana Čondrića s državne ceste D1, a time niti za nastalu mu štetu pa proizlazi da tužitelj plaćanjem naknade štete Ivanu Čondriću nije platio više nego što iznosi njegov udio u šteti te nema pravo regresa prema tuženiku.

36. Stoga je tužbeni zahtjev valjalo u cijelosti odbiti kao neosnovan.

37. U odnosu na prekluziju prava na naknadu štete

38. Sve i kada bi tužitelj imao tražbinu naknade štete prema tuženiku, tužitelj bi bio prekludiran u njenom ostvarivanju.

39. Naime, Ugovor o održavanju cesta je po pravnoj naravi ugovor o djelu, u smislu odredbe čl. 590. ZOO-a, prema kojoj se ugovorom o djelu izvođač obvezuje obaviti određeni posao, kao što je izrada ili popravak neke stvari, izvršenje kakva fizičkog ili umnog rada i sl., a naručitelj se obvezuje platiti mu za to naknadu.

40. Tuženik kao izvođač odgovara tužitelju kao naručitelju za nedostatke u izvršenom djelu (izvršenim radovima) i to za vidljive nedostatke (one koji su se mogli uočiti uobičajenim pregledom djela) i za skrivene nedostatke (one koji se nisu mogli uočiti uobičajenim pregledom djela).

41. Pretpostavka za ostvarivanje prava po osnovi nedostataka, među kojima je i pravo na naknadu štete, jest da je tužitelj o tim nedostacima pravovremeno obavijestio tuženika.

42. O vidljivim nedostacima tužitelj je morao obavijestiti tuženika prilikom ili neposredno nakon pregleda radova (čl. 604. st. 1. ZOO-a), dok je o skrivenim nedostacima morao obavijestiti tuženika u roku od mjesec dana od njihova otkrivanja, s time da tuženik ne odgovara za one skrivene nedostatke koji se eventualno pokažu nakon što isteknu dvije godine od primitka izvršenih radova (čl. 605. st. 1. i 2. ZOO-a).

43. Kada bi se hipotetski propust u čišćenju kolnika od snijega i leda prema Ugovoru o održavanju cesta, do kojeg je došlo 10. veljače 2010., smatralo skrivenim nedostatkom u radovima koje je izvodio tuženik, za koji je tužitelj saznao (koji se je pokazao) kada je primio tužbu Ivana Čondrića za naknadu štete, što je bilo svakako prije 3. lipnja 2013., kada je u predmetu Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Pn-384/2013, održano prvo ročište (podatak utvrđen uvidom u e-spis za taj predmet) te kada bi se obavijest tuženika o toj parnici, koju je tuženik zaprimio 17. lipnja 2019., smatrala obaviješću o postojanju nedostatka, tada je jasno da tužitelj nije obavijestio tuženika o navodnom skrivenom nedostatku u zakonskom roku od mjesec dana.

44. Osim toga, kako su svi radovi održavanja cesta koje je tužitelj izvodio temeljem Ugovora o održavanju cesta u 2010. primljeni od strane tužitelja najkasnije s 1. siječnja 2011., to tuženik ne odgovara za one eventualne skrivene nedostatke koji su se pokazali nakon 1. siječnja 2013.

45. Dakle, sve i da postoji pravo tužitelja na naknadu štete zbog nedostatka u izvođenim radovima održavanja državne ceste D1 tijekom zimskih mjeseci 2010., isti bi bio prekludiran u njegovom ostvarivanju.

46. Prekluzija ne bi postojala samo kada bi se nedostatak odnosio na činjenice koje su tuženiku bile poznate ili mu nisu mogle ostati nepoznate, a nije ih priopćio tužitelju, u smislu odredbe čl. 607. ZOO-a, što u ovom predmetu nije slučaj.

47. U odnosu na zastaru tražbine naknade štete

48. Pravila o zastari ne primjenjuju se u slučajevima kad su u zakonu određeni rokovi za podnošenje tužbe ili izvršenje određene radnje pod prijetnjom gubitka prava (čl. 224. ZOO-a).

49. S obzirom da je u konkretnom slučaju, da postoji tužiteljevo pravo na naknadu štete prema tuženiku zbog nedostataka u izvršenim radovima održavanja državne ceste, propisan prekluzivni rok za ostvarivanje tog prava, to se pravila o zastari ne primjenjuju.

50. Kada to ne bi bilo tako (kada bi tuženik izgubio mogućnost pozivanja na prekluziju, sukladno odredbi čl. 607. ZOO-a), tada bi na tražbinu ugovorne naknade štete trebalo primijeniti odredbu čl. 230. st. 3. ZOO-a prema kojoj tražbina naknade ugovorne štete zastarijeva u istom roku kao i ostala potraživanja iz tog ugovora, a kako je Ugovor o održavanju cesta trgovački ugovor, u smislu odredbe čl. 14. st. 2. ZOO-a, a međusobne tražbine iz trgovačkog ugovora te ugovora između trgovca i osobe

javnog prava zastarijevaju za 3 godine (č. 228. st. 1. ZOO-a), to zastara u konkretnom slučaju ne bi nastupila, budući da se ista ima računati od 5. rujna 2023., kada je tužitelju nastala "šteta" prisilnom naplatom tražbine Ivana Čondrića pa do dana podnošenja tužbe u ovom predmetu, 19. prosinca 2025., nije protekao trogodišnji zastarni rok.

51. Odluka o troškovima parničnog postupka

52. Budući da je tužitelj u cijelosti izgubio predmetnu parnicu, nema pravo na naknadu troškova parničnog postupka, a dužan je iste naknaditi tuženiku (čl. 154. st. 1. ZPP-a).

53. Prema vrijednosti predmeta spora u iznosu od 42.192,70 EUR i sadržaju postavljenog zahtjeva, tuženiku pripada naknada troškova za odgovor na tužbu u iznosu od 1.250,00 EUR (Tbr. 8/1 i Tbr. 46 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika /Narodne novine, broj: 138/2023, 107/2025., dalje u tekstu: OT/) i za ročište od 17. ožujka 2026. u iznosu od 1.250,00 EUR (Tbr. 9/1 i Tbr. 46 OT-a), dakle, ukupno mu pripada 2.500,00 EUR s zateznim kamatama od dana donošenja predmetne presude (čl. 151. st. 1. ZPP-a), koje se obračunavaju po stopi određenoj odredbom čl. 29. st. 2. ZOO-a u dijelu koji se odnosi na izvanugovorna potraživanja.

54. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 30. travnja 2026.

Sutkinja:
Ivana Manestar

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana kada se smatra da je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), koja se podnosi putem informacijskog sustava e-Komunikacija ovog suda.

DNA:

- tužitelju po punomoćniku

- tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30887-57a96**

Kontrolni broj: **0f551-288dc-e5286**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=IVANA MANESTAR, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.